

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 312/2023-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 38 Ek 1405/2022 zo 6. marca 2023 a exekučným príkazom súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] č. k. 12 EX 510/22-27 zo 16. marca 2023 a č. k. 12 EX 510/22-28 zo 16. marca 2023 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.
2. Žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 9. mája 2023 domáha vyslovenia porušenia čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 38 Ek 1405/2022 zo 6. marca 2023 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) a súčasne sa domáha vyslovenia porušenia čl. 12 ods. 4 ústavy exekučnými príkazmi súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] č. k. 12 EX 510/22-27 zo 16. marca 2023 a č. k. 12 EX 510/22-28 zo 16. marca 2023 (ďalej len „exekučné príkazy“). Navrhuje napadnuté uznesenie okresného súdu a exekučné príkazy zrušiť

a vec vrátiť okresnému súdu a súdnemu exekútorovi na ďalšie konanie. Súčasne žiada, aby mu ústavy súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 23 160,81 eur.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že proti sťažovateľovi sa v procesnom postavení povinného vedie na základe návrhu oprávneného – obce [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnený“) z 11. mája 2022 exekúcia o vymoženie sumy 1 822,52 eur s príslušenstvom. Exekučným titulom je uznesenie Okresného súdu Košice-okolie č. k. 14 C 780/2015 z 26. augusta 2020 v spojení s uznesením č. k. 14 C 780/2015 zo 17. decembra 2021, ktorým bol sťažovateľ zaviazaný nahradiť oprávnenému trovy konania. Vykonaním exekúcie bol poverený súdny exekútor [REDAKOVANÉ].

3. Uznesením č. k. 38 Ek 1405/2022 z 25. júla 2022 vyšší súdny úradník zamietol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie a rozhodol o nároku na náhradu trov konania.

4. Proti predmetnému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú sudkyňa okresného súdu napadnutým uznesením ako nedôvodnú zamietla podľa § 250 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Aplikujúc § 202 Exekučného poriadku, konštatovala, že skutkový stav bol vyšším súdnym úradníkom zistený správne, boli z neho vyvedené správne právne závery, ktoré boli náležitým spôsobom odôvodnené. Súčasne poukázala na koncentračnú zásadu vyjadrenú v § 61k ods. 2 Exekučného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti nekonzistentne opisuje skutkový stav veci, poukazuje na nezákonnosť exekučného titulu vydaného Okresným súdom Košice-okolie, ktorým bol zaviazaný nahradiť oprávnenému ako intervenientovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia. Opakuje svoju argumentáciu prezentovanú už v návrhu na zastavenie exekúcie a tvrdí, že advokát zastupujúci oprávneného porušil množstvo právnych a etických ustanovení a konal v rozpore so zákonom č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov. Aj súdny exekútor musel mať podľa sťažovateľa vedomosť, že exekvuje nároky „*nezlučiteľné s Ústavou Slovenskej republiky*“. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu len stroho a bez bližšej konkretizácie namieta, že konajúca sudkyňa sa nevysporiadala s množstvom pripomienok, ktoré v konaní uviedol. Súčasne poukazuje na vznik zbytočných priesťahov v základnom konaní o náhradu škody, keďže rozsudok vo veci samej mu bol doručený až po uplynutí tri a pol roka od podania žaloby.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu a exekučnými príkazmi:

6. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že ústavná sťažnosť má vážne obsahové nedostatky, keďže sťažovateľ síce v sformulovanom petite uviedol, ktoré základné práva podľa ústavy

a dohovoru mali byť označeným rozhodnutím okresného súdu a exekučnými príkazmi porušené, avšak na podporu svojich tvrdení neuviedol žiadnu relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu, na základe ktorej by ústavný súd mohol posúdiť opodstatnenosť jeho tvrdení. Z prednesených argumentov sťažovateľa nevyplýva nič, čo by posunulo posudzovanú vec do ústavnoprávnej roviny.

7. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že síce neočakáva právne perfektné podania od osôb, ktoré nie sú v konaní právne zastúpené, ale požaduje, aby v rámci svojich podaní aspoň v orientačnej rovine ozrejmili základné skutkové a právne okolnosti svojej právnej veci s uvedením toho, v čom mal príslušný orgán nesprávne vo veci rozhodnúť, teda uviedli skutočnosti, ktoré by predstavovali určité východisko pre ďalší postup ústavného súdu. Absencia zmysluplného, ústavnoprávne relevantného odôvodnenia ako východiskového rámca ústavnej sťažnosti pritom spôsobuje nedostatok zákonom ustanovenej náležitosti podľa § 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a sama osebe je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom (IV. ÚS 91/2018, IV. ÚS 343/2020, IV. ÚS 572/2020, III. ÚS 611/2021).

8. V danom prípade sa argumentácia sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu, ktorý sťažovateľ označil za porušovateľa svojich práv obmedzuje len na strohé tvrdenie, že sa konajúca sudkyňa nevysporiadala s množstvom jeho uvádzaných pripomienok. Sťažovateľ však už bližšie nekonkretizuje, ktoré jeho pripomienky neboli okresným súdom zohľadnené. Podstatná sťažnostná argumentácia obsiahnutá v ústavnej sťažnosti pritom predstavuje len nesúhlas sťažovateľa a spochybňovanie samotného exekučného titulu vydaného v konaní vedenom Okresným súdom Košice-okolie pod sp. zn. 14 C 780/2015, ako aj postupu tohto konajúceho súdu v predmetnom (základnom) konaní. Rovnako sťažovateľ obsérne vyjadruje svoju nespokojnosť s konaním právneho zástupcu oprávneného. V ústavnej sťažnosti tak zrejme chýbajú bližšie právne a skutkové dôvody, ktorými by sťažovateľ podporil svoje tvrdenie o porušení jeho práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu.

9. Napriek uvedenému nedostatku spočívajúcemu v chýbajúcom dostatočnom argumentačnom základe ústavnej sťažnosti sa ústavný súd oboznámil s napadnutým uznesením okresného súdu (nadväzujúcim na uznesenie vyššieho súdneho úradníka z 25. júla 2022) a to po zohľadnení, že sťažovateľ nemal právneho zástupcu. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že zamietnutie návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku vyšší súdny úradník odôvodnil neexistenciou dôvodov opodstatňujúcich zastavenie exekúcie a zároveň jej vedenie na základe spôsobilého exekučného titulu (rozhodnutia Okresného súdu Košice-okolie), ktorý je formálne a materiálne vykonateľný a ktorý dosiaľ nebol zrušený, pričom námietky sťažovateľa smerujúce do základného konania (o náhradu škody) považoval pre exekučné konanie za nepodstatné. Následne konajúca sudkyňa napadnutým uznesením zamietla sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú, pričom napriek stručnosti odôvodnenia je zřejmé, že sudkyňa okresného súdu sa v plnom rozsahu stotožnila s právnym posúdením veci vyšším súdnym úradníkom, ktorý podľa jej názoru z dostatočne zisteného skutkového stavu vyvodil správne právne závery. Rozhodnúť o zamietnutí sťažnosti bez odôvodnenia pritom sudcovi, ktorý sa stotožňuje

s dôvodmi uvedenými vyšším súdnym úradníkom, výslovne umožňuje § 202 ods. 2 Exekučného poriadku.

10. Vzhľadom na konkrétne okolností prejednávanej veci preto ústavnému súdu neostáva iné ako konštatovať, že z ústavnej sťažnosti ani písomností k nej priložených nevyplýva, že by pri rozhodovaní okresného súdu o návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie a následne aj o jeho sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka došlo k porušeniu namietaných práv.

11. Vo vzťahu k exekučným príkazom vydaným súdnym exekútorom sťažovateľ v dôvodoch ústavnej sťažnosti neprodukuje žiadnu osobitnú argumentáciu, ktorá by vôbec umožňovala ústavnému súdu posúdiť dôvodnosť namietaného porušenia práv. Navyše, v petite ústavnej sťažnosti sa v súvislosti s exekučnými príkazmi explicitne domáha len vyslovenia porušenia čl. 12 ods. 4 ústavy, podľa ktorého nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody. Ústavný súd v tomto smere považuje za potrebné uviesť, že čl. 12 ods. 4 ústavy má charakter ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Toto ustanovenie ústavy je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ak ústavný súd nedospeje k záveru, že boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, neexistuje ani dôvod na vyslovenie porušenia označeného ustanovenia ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07, II. ÚS 185/2023).

12. S ohľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.2. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom:

13. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ústavný súd uvádza, že takýmto žiadostiam vyhovie v prípade súčasného (kumulatívneho) splnenia podmienok vyplývajúcich z § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde a jeho ustálenej doterajšej judikatúry v tejto oblasti, t. j. ak ustanovenie právneho zástupcu odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa (ak vzhľadom na svoje majetkové pomery nedisponuje dostatočnými zdrojmi na úhradu trov právneho zastúpenia) a ak zároveň nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

14. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti v jej podstatnom základe konštatuje (bez potreby skúmania majetkových pomerov sťažovateľa), že nebola splnená druhá podmienka na ustanovenie právneho zástupcu, keďže v sťažovateľovom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku, ako to vyplýva z dôvodov tohto rozhodnutia, a ani ustanovenie právneho zástupcu by na prijatých záveroch ústavného súdu nič nezmenilo. Z tohto dôvodu nevyhovelo žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu (bod 2 výroku tohto rozhodnutia).

15. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich

je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. mája 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu